

2024 – 04 – Rychlý Eda

Každý modelář, který kdy vyrazil s manželkou a dětmi na rodinnou dovolenou, mnohdy zažil stav, že by se rád vrátil na dráhu a s réglem v ruce si zajezdil s nějakou oblíbenou kategorií. Stejný pocit jsem měl já během dovolené na Floridě v dubnu letošního roku. Člověk už má dost těch disneylandů, raket, pláží, aligátorů, mekáčů a jiných nesmyslů a touží po smysluplnější zábavě.

Moje štěstí bylo to, že jsem se ve třetím týdnu našeho putování po SunShine State „náhodou“ dostal do města Tampa, resp. do St. Petersburgu, což je dvojměstí podobné Hradci Králové a Pardubicím. Drobným rozdílem je, že města spojuje most místo silnice, mají tam Mexický záliv a jen jeden hokejový klub. Shodné s českými bratry bylo, že v St. Pete´s mají jeden automodelářský klub. A ten jsem se rozhodl navštívit.

Zas až taková náhoda to nebyla, neb již z ČR proběhla lehká komunikace díky facebooku a místním majitelem dráhy jsem byl srdečně zván na jejich klubové dny, případně závody. Sám jsem netušil, zda mi to vůbec reálně vyjde a jsem přesvědčený, že až do mého příjezdu ani on nevěřil, že ze středu Evropy k němu do místního klubu někdo zvládne dorazit.

Ale neměl mě zvát, protože jsem skutečně přijel. Dámy jsme se synem vyhodili poblíž Walmartu, od kterého je, v okamžiku, kdy jsme je vysadili z auta, dělila pouze jedna osmiproudá dálnice. Jak se dostaly na druhou stranu, nevím dodnes. My jsme zamířili na 70. severní, neboť byl čtvrtek a místní slot raceři tam měli mít Thursday night JK Indy race!

Díky Wazu a datům od Airalo jsme lokaci našli bez problémů, zaparkovali a vcelku s ostychem si fotili neonový poutač. Fast Eddie's Slot Car and Raceway. LLC. V překladu něco jako Dráhové modely a autodráha Rychlého Ediho. Venku posedával a telefonoval jeden týpek a nedůvěřivě se na nás díval. Na daňovou správu či dokonce FBI jsme jistě nevypadali. Poté, co jsme vstoupili do budovy, no spíše jednopodlažního domku, jsme ucítili známou vůni mazání, technického benzínu a uslyšeli kvílení stejnosměrných motorů. Byli jsme tu správně.

Základním úkolem bylo zjistit, kdo je onen Eda, se kterým jsem komunikoval ještě z ČR. Za okamžik se už k nám hnal přátelsky naladěný týpek s brýlemi, culíkem a kšiltovkou Tampa Bay Rays. Vřelé přivítání plné překvapení, že ten blázen z Evropy skutečně dokázal přijet. Po vzájemném představení nás obou jsme si místo prošli a zjistili, že obsahuje celkem tři autodráhy. Pro nás neobvyklý oranžový ovál, či spíše triangel ve stylu Daytona 500, zelenou scalovou dráhu s ohromným výškovým převýšením a ještě dráhu pro dragstery. Začnu odzadu. Dragsterová dráha nás čas od času vystrašila tím, že se některý z návštěvníků rozhodl vyzkoušet si svůj model, který docela nečekaně brutálně zahvízdal a skončil v polštáři na konci dráhy.

Předpokládal jsem, že celé ježdění bude toho večera prioritně probíhat na zelené scalové dráze, která vypadala tuze zajímavě. Ovšem opak byl pravdou. Všichni jezdili na oranžovém oválu a převážně ladili své JK formulky 1/24. Poté co jsem provedl drobný nákup v místním shopu a odnesl si podvozek PR24 od Mossettiho na střídavé motory, usoudil Eda, že je čas vyzkoušet moje řídičské schopnosti. Slavnostně mi předal svoji JK formulku s falconem a régl DiFalco s tím, že si to můžu jít vyzkoušet.

Auto bylo v provedení žáků z Nové Paky a za nejzajímavější jsem považoval uchycení karoserie všelijak zamotaným drátem a nikoliv špendlíky. Už slyším, jak se Amatér ptá, zda auto mělo hýbací trubičky. Ne, nemělo... Kabel od réglu měl stejné barvy jako u nás, jen se připojoval krokodýlami na vyčnívající kolíčky. Pro moje klepající se ruce během servisních pauz ideální. Ale to už předbíhám.

První kola na tri-oválu byla snadná. Třikrát přidat a třikrát ubrat. Ani jsem nevypadl. Ale ostatní se kolem mě proháněli jako Verstappen podél Peréze. Tak jsem musel přidat. Ale to zase taková legrace nebyla. Na rovinkách se moc času získat nedalo a jediná šance byla brzdit později a později... Párkrát jsem vypadl, ale s časy na kolo to nebylo tak špatné. Pak jsem na prosbu juniora půjčil celé nářadí i jemu a vypadal nadšeně. Po prvních ustrašených pohledech Edy se jeho obličej změnil k lepšímu a pro mě bylo potěšující, že ke mně přišel jeden z místních borců vizáže Lukáše Třísky s tím, že mi to docela jde a jestli si nechci s nimi dát večerní klubový závod. Říkám na to, že bych rád, ale nemám ani auto, ani régl. On na to, že to není pravda, že mám vše od Ediho, a s tím že mohu jet. Po vzájemné odsouhlasení jsem ale začal pochybovat, do jakého to představení jsem se to nechal ukecat.

Junior byl nadšený, že nemusí závodit a může celou show v klidu fotit. Já jsem nahlásil jméno a na oplátku obdržel lepíky a červenou drážku na start. Mým jediným cílem bylo, abych model nerozstřelil v jedné ze tří zatáček (více jich tam nebylo) a nemusel jej tudíž po závodě Edimu platit. Na startu jsem nikam nespěchal a nechal ostatní odjet. Ovšem většina z nich nebyla tak rychlá, jak jsem čekal. Nicméně červená drážka na oválu, který vede jen doleva, znamená, že člověk má tu nejdelší trať ze všech. Tak jsem kroužil a kroužil. Na konci jízdy nic moc, byl jsem pátý z šesti a trochu se styděl. Ale ani Řím nebyl postaven za den.

O první pauze jsem zjistil, že spojení krokodýlků na réglu a mých třesoucích se rukou není ideální. A když jsem pak vyrazil přelepit si model a uvízl vpravo před klopenkou, protože jsem nevěděl, že dráha se dá obejít jen vlevo, v ten okamžik jsem pochopil, že potřebuji mechanika. Junior musel odložit mobil a od té doby mi lepil a sděloval, kolik na koho ztrácím. To mi bylo srdečně jedno, neboť jsem jel hranu s tím, že kdy budu čtvrtý, bude to super.

Ale s přibližující se černou drážkou se mi už značně zkracovala trať a postupně jsem se dráhu i trochu učil. Pro mě nečekaná byla tři po sobě jdoucí vypadnutí na oranžové, na což mi v půlce jízdy Eda přátelsky sdělil, že je tam hrb a že je to normální. To jsem ale už byl třetí a snažil se to zuby nehty udržet.

To se mi však nepovedlo, protože před začátkem poslední jízdy jsem byl už druhý a ztrácel jen 5 kol na místního Lukáše. Půlka přihlízejících mi mírně tleskala, většina si ale dělala legraci z místních matadorů. Jak je možné, že někdo, kdo tu je poprvé, je před nimi. Na to znervóznělo i místní mladé eso. Poslední jízdu na bílé jsem dal solidně, ale na rychlou pušku jsem neměl. Borec si oddychl a já vlastně taky, protože jsem formulku dovezl do cíle v jednom kuse. Poté následovaly vzájemné gratulace, komplimenty a taky stupně vítězů s modelem v jedné a cedulí s konečným pořadím v druhé ruce.

Po tomto výsledku, který jsem subjektivně vnímal jako sukces, jsem si dovilil Ediho požádat, zda bych si mohl na chvilku zajezdit na zelené horské dráze. Nebyl to problém a tak jak já, tak i junior jsme mohli postupně vyzkoušet několik modelů z Edova kufru, a to včetně winga.

Po více jak třech hodinách v klubu jsme pochopili, že i oni by rádi dojeli rozumně domů a tak byl čas se rozloučit. Na památku nám Ediho žena udělal společné foto a my sedli do auta a jali se hledat naše dámy a hotel. Shrneme-li to, byl to moc krásný večer strávený s lidmi se stejným koníčkem. Jen jsem zvědav, jestli někdy někdo z nich přijme naše pozvání do Čech a ukáže se na některé z našich autodráh.

Duben 2024, The Doctor